

Överlevarna

Överlevarna

drama efter verkligheten

av Christian Lanciai (2009)

Personerna:

Adolfo
Ruben
Mario
Umberto
Inez
Maria
Rudolfo
Arnaldo
Alvaro
Domingo
Pedro
Liliana
Jorge
en radioröst

Den enda scenen föreställer det inre av ett kraschat mindre passagerarplan
i ett oländigt vilt vinterberglandskap någonstans högst upp i Anderna
13 oktober – midvinter 1972.

Copyright © C. Lanciai 2009

(Ett öronbedövande brak, en total krasch ackompanjerad av skräckslagna tjut och skrin av fasa. Allt blir så mörkt och alldeles tyst.)

Adolfo (försiktigt) Jag tror vi har stannat.

Ruben Jag tror det också.

Adolfo Fan också.

Mario Var är vi?

Umberto Någonstans i Anderna.

Adolfo Fan också.

Ruben Säg inte annat.

Adolfo Men vi lever.

Mario Gör vi?

Ruben Somliga av oss.

(Skriken, som tystnat, börjar igen men yttrar sig genom jämmer och klaganden av smärta.)

Maria Jag dör! Jag dör!

Adolfo En till som lever.

Rudolfo Fan också!

Adolfo Jag sade det först.

Ruben Kan någon röra på sig? Jag kan det inte.

Rudolfo Jag kan inte se, för jag har blod i ögonen.

Inez Vad hände egentligen?

Umberto Vi har störtat i Anderna. Piloten körde fel. Vi tappade höjd med några hundratal meter i molngropar och blev vingklippta av ett berg och nu ligger vi här. Så enkelt är det.

Mario Hur många lever? Hur många är döda?

Ruben Ingen vet.

Adolfo Vi har överlevt, och det är huvudsaken.

Mario Men hur många? Jag hör några döende röster och inga röster alls.

Adolfo De flesta är i chock, Mario. De är paralyserade.

Mario Eller döda.

Ruben Vi måste göra något. Vi måste få ut de döda. Har vi överlevt detta måste vi fortsätta överleva. Hela kabinen är förstörd. Vi måste städa.

Mario Det är lättare sagt än gjort. Precis allt ligger ju sammankört i en enda oreda.

Ruben Därför måste vi reda upp det. Det är vår enda chans att överleva.

Umberto Vad du tjarar om att överleva. Vem vill överleva en sådan krasch, när hälften av oss är döda och resten inte har en chans på lång sikt att överleva?

Adolfo Håll käften, Umberto. Det vet du ingenting om. Allt som lever kan överleva. Så länge det finns liv finns det hopp. De måste sända spaningsplan och räddningsexpeditioner.

Umberto När då? När det slutar snöa? När tön blottar våra obegravda lik? När vi alla har svultit eller frusit ihjäl? Helvete, Adolfo, detta är Anderna! Det enda som finns här är en vinteröken!

Adolfo Håll käften! Vi lever!

Maria Jag dör! Jag dör!

Rudolfo Ja, vi hör det.

Arnaldo Vi är faktiskt inte alla döda ännu. Skulle någon kunna lyfta undan alla dessa stolar och bråte som ligger över mig?

Rudolfo En till! Välkommen i gänget!

Umberto De levande döda som dömts till att överleva bara för att desto långsammare dö på riktigt.

Adolfo Håll käften!

Umberto Är det allt du kan säga?

Adolfo Jag känner ansvar! Jag är läkare!

Umberto Varför säger du då håll käften hela tiden? Man kan ju tro att du är tandläkare.

Adolfo Ursäkta mig, Umberto, men det sista vi behöver är défaitism. Vad vi behöver är motsatsen.

Umberto Därför måste vi orientera oss realistiskt i situationen, så att vi kan få något grepp om vilka odds vi har och hur många och vilka av oss som har över huvud taget.

Ruben Umberto har rätt. Vi måste försöka vara realistiska. Därför måste vi städa.

Arnaldo Rätt så! Rulla in städpatrullen och dödgrävorna, så att de äntligen kan gräva fram oss!

Ruben Arnaldo har rätt.

Rudolfo Vi måste städa. Vem orkar städa? Vem kan städa? Jag sitter fast och kan inte se.

Maria Jag dör! Jag dör!

Rudolfo Undsättningen är på väg, doña Maria. Bara ta det lugnt, så dör ni mindre hysteriskt.

Mario Var snäll mot damerna, Rudolfo.

Rudolfo Ingen var snäll mot oss som åstadkom detta utan att vi bad om det.

Alvaro Påminn oss inte om det. Påminn oss inte om att vi lever. Påminn oss inte om att det värsta som kunde ha hänt har hänt. Påminn oss inte om att det som inte fick hända ändå hände. Hur fan flög de inkompetenta piloterna egentligen?

Ruben De är döda. De flög fel.

Alvaro Allihop? Alla fyra?

Ruben Det hörs ingenting från cockpitten, och hela kabinen måste ha störtat in på dem och krossat dem.

Domingo (från fören) Vatten! Vatten!

Alvaro En lever.

Rudolfo Det är inte mycket liv i honom.

Ruben Så döende som han låter måste de andra vara mer än döda.

Domingo Vatten! Vatten!.

Maria Jag dör! Jag dör!

Umberto Vilken förbannat missriktad cirkus vi har hamnat i.

Adolfo Men vi lever och måste fortsätta att leva med eller utan cirkus. Hjälp till här, någon! (*börjar röja*)

Alvaro Ja, röj mig ur vägen, ju fortare, desto bättre. Jag skulle aldrig ha vaknat upp igen ur min medvetlöshet.

Umberto Inte jag heller. Varför dog vi inte genast allihop?

Mario Vad är det som sticker ut ur magen på mig?

Adolfo Det är bara ett rör av något slag. Det är inget att bry sig om. Det är inte farligt. Seså! (*drar med en kraftig knyck ut röret ur magen på honom*)

Mario Se vad du gjorde! Nu kommer alla inälvorna ut!

Adolfo Inte alla på en gång. Kör bara in dem igen. Knyt något fast runt magen. Här, här har jag lite Eau de Cologne. Dränk trasan med den, pressa fast den runt tarmarna eller vad det är, och jag binder om dig. Sedan kan du hjälpa mig med de andra.

Mario Du får det att låta så enkelt.

Adolfo Det gäller att inte göra det värre än det är.

Umberto Kan det göras värre än det är? Kan det bli värre än det är?

Maria Jag dör! Jag dör!

Alvaro Det kan det alltid. Har du inte läst kung Lear? "Värst är det inte när det är som värst, för det blir alltid ännu värre sedan."

Adolfo Håll käften! Hjälp till här!

Mario Vem är detta?

Adolfo Det måste vara Inez.

Inez (svagt) Jag fruktar att min bror är död.

Adolfo (undersöker Pedro) Han verkar död, men han är inte död. Han är bara komplett medvetlös, men det är inte mycket kvar av huvudet.

Inez Hur är det med mamma?

Adolfo Hon är dess värre död. Ingenting att göra. Här är flera lik som vi måste få ut, så att vi kan andas och röra på oss.

Umberto Röra på oss? Vi är ju stelfrusna redan!

Adolfo Det blir du, om du inte rör på dig. Upp och hoppa, så blir du gladare.

Umberto Ja, så säger en psykologisk läkare till en patient på kryckor, som då blir hur glad som helst.

Inez Mamma! Mamma!

Adolfo Hon är död, Inez, men din bror lever.

Inez Men han är borta!

Adolfo Nej, han är här. Han är bara lite väck just nu.

Inez (försiktigt) Kommer han tillbaka?

Adolfo (försiktigt) Om han vill.

Alvaro Vem vill inte tillbaka? Till köttgrytorna, biffarna, vinerna, festerna, flickorna, bilarna, drinkarna...

Umberto Gör inte saken värre, Alvaro, med att poängtera allt som vi saknar.

Alvaro Det är det jag menar. Om vi inte får frysa ihjäl får vi åtminstone svälta ihjäl.

Mario Vi har faktiskt mat ombord.

Alvaro Vad då för mat? Läskedrycker?

Mario Antonio köpte faktiskt åtta flaskor Mendozavin i Mendoza. Jag tror inte de har gått sönder. Det skulle kännas på lukten i så fall.

Alvaro Är det sant?

Adolfo Det är sant. De har inte gått sönder.

Mario Jag tror det är precis vad min mage behöver. Den behöver desinfeceras inifrån. Du gjorde det bara med Eau de Cologne.

Alvaro Vad har vi mera för läckerheter? Rostade kycklingar? Kalkoner?

Adolfo Nej. Bara karameller. Lite choklad. Lite kex. Lite chips. Några cookies.

Alvaro Du menar TV-tilltugg. Det är bara det, att det här flygplanet hade inte TV.

Umberto Då får vi väl ta TV-tilltugget utan TV.

Alvaro Det räcker inte långt.

Mario Lite vin räcker. Hur blir det, doktorn?

Adolfo Allt vad vi har måste ransoneras. Vi kan inte ta någon räddning för given förrän den är här.

Ruben Men den måste väl komma. De kan väl inte bara strunta i oss.

Alvaro I så fall kommer våra familjer att uppresa ett helvete.
Umberto Det gör de säkert redan. Vad annars har man familjer till?
Inez (gråter) Pedro! Pedro!
Adolfo Han lever, Inez.
Maria Jag dör! Jag dör!
Umberto Hon dör fortfarande.
Alvaro Så som hon dör blir hon aldrig färdig.
Umberto Vi är alla färdiga. Fast somliga hoppas att vi aldrig blir färdiga, och doktorn gör vad han kan för att se till att vi aldrig blir färdiga här.
Ruben Räddningen måste komma.
Umberto Varför kommer den inte då?
Rudolfo Tyst! Jag hör någonting!
(Alla blir alldeles tysta. Sakta hörs ett brummande i fjärran: ett flygplan. Det kommer närmare och ökar i styrka.)
Ruben Äntligen!
Alvaro Håll tyst! De kan höra oss!
Arnaldo Släpp då äntligen ut mig, så att jag kan hämta ner dem!
Adolfo (med en kraftansträngning) Så. Nu är du fri.
Arnaldo (rusar upp) Äntligen! Vi är här! *(rusar upp)* Hör ni inte! Vi är här! *(rusar ut; utanför)* Kom då ner och hämta oss! Ser ni inte! Vi lever! Vi är här! Nej, far inte bort! Vi finns ju här! *(flygplansbullret dör bort, och Arnaldo rusar efter det)* Kom ner! Kom ner! *(hans röst försvinner när han rusar efter flygplanet)*
Umberto Vilken fart han fick! Man kunde tro att han aldrig varit levande begravnen.
Alvaro Ja, det blev rena uppståndelsen.
Adolfo Han försvinner. Han rusar ut för dalen.
Umberto Tror han att han kan flyga?
Adolfo Det är värre än så. Han kommer inte tillbaka. Han har försvunnit ut för dalen.
Alvaro Stackars Arnaldo. Det är inte bra att vara levande begravnen för länge.
Umberto Han kanske dog lycklig.
Alvaro Nej, han dog galen.
Umberto Det är det jag menar.
Mario Hur var det nu med vinet? Vi kunde väl åtminstone ha gravöl?
Rudolfo Var nu inte så snål, doktorn, vi har ett obegränsat antal döda att fira, så ni kunde åtminstone korka upp en av flaskorna. Och befria mig samtidigt, om ni kan. Jag har hellre ögonen rimmade av vin än rinnande av blod.
Adolfo Om du lovar att inte flyga upp och löpa amok som Arnaldo.
Rudolfo Jag lovar. Jag vill ju ha en drink, och flygplanet som skulle rädda oss är för länge sen fluget åt helvete.
Ruben Det kommer fler.
Alvaro Tror du?
Adolfo (har tillsammans med några andra lyckats befria Rudolfo, torkar hans ansikte) Du är ju frisk, Rudolfo. Varför sade du inte det tidigare?
Rudolfo Vad tror du annars jag har suttit fast här och gormat för hela tiden? Jag trodde hela hjärnan hade runnit ner i ögonen på mig. Tydligt sitter den kvar.
Mario Du hade tur. Mina tarmar höll på att rymma.
Rudolfo Dina tarmar i huvudet?
Mario Nej, mina hjärnvindlingar i bukhålan.
Rudolfo Det är samma sak, tokstolle.
Mario Du menar att man tänker med tarmarna? Du kanske gör det.

Rudolfo Ibland är det bäst att inte tänka alls, i synnerhet om huvudet inte ens sitter kvar, som det inte gör på somliga.

Mario De har tömt tarmarna för sista gången.

Rudolfo Det behöver du inte upplysa dem om.

Ruben Hur var det med vinet?

Mario Just det! Mina tarmar behöver vin.

Adolfo Det behöver vi alla. Det blir rena eukaristin med de döda.

Mario Hur många har klarat sig egentligen?

Adolfo Vi har fått ut tolv döda, men flera är på god väg.

Maria Jag dör! Jag dör!

Umberto Inte hon i alla fall.

Alvaro Det får vi veta när hon tystnar.

Umberto Tror du hon någonsin tystnar?

Alvaro Ska vi slå vad?

Umberto Topp! Vad då om?

Alvaro En flaska vin, när vi kommer hem till Montevideo.

Umberto Tror du vi gör det?

Alvaro Vi får se då. Kort sagt, det ser inte bättre ut. Vi lever ju fortfarande fastän ingen har räddat oss.

Inez Pedro! Han rör på sig!

Adolfo (rycker fram) Faktiskt. Han är inte död.

Inez Pedro! Pedro!

Adolfo Tyst, Inez! Ge honom tid. Han har varit länge i koma. Låt honom återvända i sin egen tid utan att någon stressar honom.

Inez Pedro! (*omfamnar honom ömt. Pedro synes vakna till liv men mödosamt och tyst.*)

Umberto En mindre att fira gravöl över.

Adolfo Hur smakar vinet?

Mario Förträffligt. Alla mina lösa tarmar jublar. De har återfunnit sig själva.

Adolfo Tur att vi slapp klistra ihop dem.

Mario Det räckte med tejp.

Adolfo Det är bra, Mario. Säg till när du kan hjälpa till med rensningen.

Ruben Jag är rädd att vi får fortsätta städa här resten av livet. Allt vi har är ju bara bråte.

Alvaro Konstigt att ingen har frusit ihjäl ännu.

Umberto Vänta bara. Det kommer. När våra kex och karameller är slut somnar vi nog gärna in i den ljuvliga eviga köldens innerligt värmande famn.

Ruben Inled oss icke i frestelse, Umberto.

Umberto Det lär faktiskt vara det minst obehagliga sättet att dö på. Man bara sakta domnar in och somnar bort.

Alvaro Låt oss äta och supa så länge det går, så tar vi det andra sedan.

Umberto Precis min mening.

Ruben Hör! (*ett nytt brummande börjar höras*) Ett nytt spaningsplan!

Umberto De ser oss inte. Flygplanskroppen är lika vit som snön är vit. Vi är perfekt kamouflerade.

Alvaro Det är det jag alltid har sagt: det är lika bra att utgå ifrån att vi inte har någon chans alls.

Mario Men vi har vinet.

Alvaro Just det.

Mario Åtta flaskor, och en är tömd. Ska vi tömma alla på en gång och så ha festen överstökad direkt?

Adolfo Ni är berusade.

Umberto Inte alls, doktorn. Bara förfriskade.

Adolfo Ni känner inga gränser. Ni vill dricka upp allt på en gång. Det är inte hälsosamt.

Mario Är ni nykterist, doktorn? Är vin inte hälsosamt? Inte ens rödvin för tarmar och hjärnor? Men själen då, doktorn. Har vi alla glömt att den finns? Är det inte dags att börja tänka på den nu inför dödens imminenta närhet? Och inte den torraste vetenskapsman, och inte ens ni, herr doktor, kan påstå att vin inte är bra för själen. Tvärtom är det just sådant som en själ i prövningens stund så innerligt behöver. Vi behöver inte glömma, i vår situation är det så omöjligt som något kan bli, tvärtom, vi behöver påminnas – om allt det andra, som vi nu hotas med att glömma, allt det roliga, allt det vackra, våra framgångar som rugbylag, våra älskade som vi inte fick med oss eller som nu redan har dött med oss, hela den stora mänskligheten som vi nu måste klara oss utan, och den ljuvliga gröna levande och varma naturen. Skänk oss våra drömmar, doktorn. Skänk oss lite mera vin.

Umberto Du tycks betrakta hela den stora mänskligheten, som vi nu måste klara oss utan, som något gott. Vad är hela den stora mänskligheten om inte en enda stor miljöförstöring? Äntligen slipper vi den. Äntligen kan vi leva rent. Äntligen slipper vi hela den skitiga mänskliga världen.

Alvaro Så du menar att mänskligheten borde avundas oss i stället?

Umberto Varför inte? Vår situation är ändå ganska unik.

Mario Är den inte i unikaste laget?

Umberto Du menar att vi har fått för mycket av det goda.

Alvaro Eller av det onda.

Mario Kan man någonsin få för mycket av något? Kan man någonsin få för mycket av livet vilka former och situationer det än erbjuder? Nej, mina vänner, det finns inga överdrifter. Ingenting kan överdrivas tillräckligt mycket. Det finns inga överdoser av något, om det inte ger döden, – och allra minst av vin.

Ruben Jag tenderar att hålla med Mario. Vad sägs om att öppna en andra flaska, doktorn?

Adolfo Vi måste tänka på de sjuka först. De döende har inte långt kvar, och det minsta vi kan göra för dem är att hjälpa dem på traven med att underlätta deras lidande.

Alvaro Eutanasi, doktorn? Kan ni åstadkomma det?

Adolfo Nej, men de som lider mest förtjänar mest de få välsignelser vi kan erbjuda, då den enda egentligen är vinets.

Mario Låt mig då få dricka mera vin och dö sedan.

Alvaro Ingen risk att du kommer undan. Vi ska alla dö.

Umberto Det är bara en tidsfråga.

Adolfo Ja, vi har hela evigheten på oss.

Ruben Eftersom räddningen aldrig kommer.

Alvaro Vem fan gav oss alla dessa förhatliga berg för att vi aldrig skulle slippa dem mera?

Mario De är världens vackraste berg. Har du glömt det?

Alvaro Deras grymhet är mera påträngande och övertygande än deras eventuella skönhet.

Umberto De är åtminstone rena.

Ruben Jag håller med Umberto. Vi slipper städa dem.

Alvaro De städar oss i stället. Inga ben blir vitare och renare än våra, och inga ben blir mera noggrant begravda bortom all vetskap för mänskligheten.

Ruben Ännu kan räddningen komma.

Alvaro Den kan komma, men den kommer inte.

Ruben Var inte pessimistiskt och nedslående morbid.

Alvaro Kan du påstå att jag har fel? Har hjälpen kanske kommit? Har något av de flygplan som flugit över oss och sökt oss sett oss eller kommit tillbaka?

Ruben Vi måste göra något.

Alvaro Ja, gör något. Städa.

Ruben Det är ju det jag gör.

Inez Pedro! Pedro!

Pedro (svagt) Inez! Det är du!

Inez Du lever!

Pedro Du också. Var är mamma?

Inez Hon är död. Många dog i störtningen. Vi trodde nästan du var död också.

Pedro Det kanske jag var. Jag minns inte. Hur mår du?

Inez Illa. Något har gått sönder inne i mig. Men jag är glad att du lever.

Pedro Lever jag? Jag känner knappt längre min egen kropp.

Inez Det är för att du varit medvetlös så länge.

Pedro Hur länge har jag varit borta?

Inez Minst fyra dagar.

Pedro Jag minns ingenting. Var är de andra?

Inez Vilka andra saknar du?

Pedro Planet var ju fullt. Vi var ju fyrtyo stycken. Nu ser jag bara två små grupper, där den ena lever och den andra ligger stilla. Var är min bästa vän?

Inez Han är död.

Pedro Vilka fler är döda?

Inez Alla som inte ligger här inne. Vi bär bara ut de döda. Doktor Adolfo gör vad han kan för att hålla liv i oss alla och särskilt de döende.

Pedro Hur är det med dig, Inez? Vilken grupp tillhör du?

Inez Jag är inte bra, Pedro. Jag kan inte röra mig och inte äta och blir bara svagare hela tiden, och jag kan inte sluta frysa.

Pedro Ligger liken kvar där ute?

Inez Ja. Vi orkar inte begrava dem. Snön begraver dem för oss.

Pedro De är alltså djupfrysta?

Inez Hur så?

Pedro Vi har väl ingen mat med oss.

Inez Er lagkapten köpte åtta flaskor Mendoza. En har redan gått åt. Allt vi har annars är lite godsaker och sötsaker.

Pedro Det är det jag menar. Inte konstigt att du inte kan äta. Vi har ju ingen mat.

Inez Menar du?

Pedro Ja. Vår enda tillgängliga mat efter flaskorna och karamellerna ligger där ute djupfrost i snön.

Inez Så får du inte tänka.

Pedro Jag har redan tänkt det.

Inez Så långt kan det inte gå.

Pedro Det är så långt det måste gå, vare sig vi vill eller inte.

Inez Jag vill inte överleva på sådana villkor.

Pedro Ingen måste som inte vill, men de som vill måste få göra det.

Inez Jag kan inte förbjuda dig, Pedro, men jag måste förbjuda mig själv.

Pedro Lev, syster. Jag har redan förlorat mamma och min bästa vän. Jag kan inte förlora dig också.

Inez Jag är döende, Pedro. Vänj dig. Jag vill inte leva som kannibal. Hellre dör jag. Och jag ber dig att inte äta upp mig ens om du måste.

Pedro Jag lovar, Inez, på villkor att du försöker leva.

Inez Tror du inte jag har försökt? Tror du inte jag försöker? Det är bara kroppen som inte vill och som ohjälpligt håller på att ta slut.

Pedro Du kan besegra kroppen, Inez! Vi kan alla överleva! Det värsta är över! Vi har redan överlevt kraschen! Nu börjar livet!

Inez Inte för mig, Pedro.

Adolfo Jag ser att du kommit tillbaka till livet, Pedro. Hur mår du?

Pedro Jag har inte ont. Jag är lite mör och duven och har dålig känsel, men ingenting har gått sönder.

Adolfo Vi trodde du var död, för du låg i koma. Hela ditt huvud verkade massakrerat, men tydligen var det bara ytliga skrubbskador. Välkommen tillbaka. Du är den ende av de döda och avsmnade som kommit tillbaka.

Pedro Hade jag vetat vad jag kom tillbaka till hade jag knappast gjort det, utom för Inez skull. Hur är det med henne?

Adolfo (undersöker henne) Hon är svagare. Hennes puls är svag. Hon vill inte äta och kan inte äta.

Pedro Jag tyckte mig höra att ni hade vin.

Adolfo Lite grann.

Pedro Kan inte det hjälpa henne?

Adolfo Vi kan ju försöka. (*serverar Inez vin i en tesked. Hon hostar genast ut det.*)

Alvaro Vilket slöseri! Vi har inte råd med slöseri, doktorn!

Adolfo Hon är döende, Alvaro.

Pedro Nej!

Mario Vad var det du sade, Pedro, om djupfrysta förråd?

Pedro Där ute.

Mario Du menar?

Pedro Har vi något val?

Adolfo Det blir den yttersta nödåtgärden, Pedro. Låt oss avstå från den så länge det bara går.

Pedro Naturligtvis.

Umberto Han är realist.

Maria Jag dör! Jag dör!

Alvaro Hon är det inte.

Umberto Det är kanske just det hon är, även om det går långsamt.

Pedro Inez! Inez!

Adolfo Hon sover.

Pedro Inez!

Adolfo Väck henne inte.

Pedro Hennes fötter är alldeles svarta.

Adolfo Jag beklagar, Pedro. Hon kommer inte tillbaka mera.

Pedro (otröstlig) Nej!

Adolfo (berör honom) Du kom tillbaka i stället, Pedro. Hjälp oss.

Pedro (gråter hejdlöst otröstligt. Adolfo lämnar honom i fred.)

Ruben (efter en stund) Vi måste göra något.

Umberto Har du redan städat färdigt?

Alvaro Vad vill du göra?

Ruben Svansen.

Alvaro Vems svans?

Ruben Nej, stjärten.

Alvaro Vems stjärtrum? Vi har mycket hjärtrum här men inget stjärtrum.

Umberto Han menar flygstjärten.

Ruben När vingen kapades mot berget klippte den av flygstjärten. Den måste finnas någonstans i närheten. Där finns allt vårt bagage med alla våra förnödenheter.

Alvaro Du menar vi måste utrusta en stjärtextpedition.

Ruben Precis.

Umberto Ingen här orkar göra något. Vem skulle bli den lycklige stjärtextpeditionsledaren?

Ruben Vem som helst. Två frivilliga räcker.

Adolfo Det ligger något i vad Ruben föreslår. I vårt bagage finns kläder och förnödenheter. Vem skulle orka?

Umberto Ge oss några dagar.

Alvaro Så att fler hinner dö och vi andra blir svagare?

Umberto Jag tänker på Don Pedros realism. Ge oss några dagar att äta upp oss.

Alvaro Skämtar du?

Umberto Jag skämtar aldrig. Ärligt talat, har vi något val?

Maria Jag dör! Jag dör!

Liliana Doña Maria, förstår ni inte att ju längre ni håller på så där, desto mindre kan någon ta er på allvar?

Maria Rör mig inte! Ni mördar mig!

Liliana Tvärtom, doña Maria, jag försöker hjälpa er att inte dö.

Maria Försök inte! Jag vet nog! Ni försöker mörda mig! Rör mig inte!

Adolfo Doña Liliana, ni gör ett magnifikt arbete, och den enda som inte är er tacksam är doña Maria.

Liliana Ja, jag märker det. Men vi kan ju inte bara låta henne dö.

Umberto Varför inte? Hon vill ju så gärna, och hon plågar ju oss bara med att inte göra det.

Maria Jag dör! Jag dör!

Adolfo Lämna henne i fred, doña Liliana, och hjälp dem som vill leva i stället.

Alvaro Vem vill det?

Ruben Jag vill det!

Mario Och jag!

Rudolfo Och jag!

Pedro Och jag. Det är lika bra att leva när man ändå lever.

Mario Det är bara ni två morbida filosofer som inte vill det.

Umberto Vem har sagt att vi inte vill det?

Alvaro Att vara realist är inte det samma som att vilja dö.

Mario Jag har lite svårt för att se ett likhetstecken mellan realism och morbidityt.

Umberto Då är du en romantiker.

Maria Jag dör! Jag dör!

Umberto Tack, doña Maria, vi vet det redan.

Alvaro Ni har hållit på med att dö ända sedan vi fann att vi var vid liv.

Ruben Hur vore det om ni skulle börja leva i stället?

Maria Hur kan jag göra det när ni alla bara vill mörda mig?

Adolfo Hur är det med Domingo? Har han slocknat?

Umberto Rör honom inte. Han sover. Han ville bara dricka ihjäl sig så länge han var vaken.

Liliana Borde vi inte göra något för de döende?

Umberto Vad kan vi göra för dem utom att låta dem dö?

Domingo Vatten! Vatten!

Umberto Se. Nu har ni väckt honom. Nu slutar han aldrig.

Adolfo Han har antagligen fått hål i magen. Då blir man extremt törstig, men vatten är då döden direkt, då det rinner rakt ut i blodomloppet.

Liliana Men han lider så förfärligt. Borde vi inte ge honom något?

Adolfo Han dör snart. Ge honom opium. Vi har inte mycket, men de döende går först.

Liliana Jag ska ge er något att dricka, Domingo.

Domingo Det tror jag inte. Var snäll och legitimera er.

Liliana Vad?

Domingo Legitimera er, sade jag! Hur kan jag annars tro på er?

Liliana Men det gäller ert liv.

Domingo Utan legitimation förbjuder jag er att komma vid mig.

Adolfo Lämna honom i fred, Liliana. Han är värre därän än Maria.

Umberto Vad gör vi när vi alla ligger här och yrar och är vansinniga?

Pedro Före det har vi kurerat vårt vainsinne med att äta upp varandra.

Mario Ni får gärna äta upp mig när jag är död. Om jag ändå måste dö offerar jag gärna min lekamen för mina kamrater.

Alvaro Menar du allvar, Mario?

Adolfo Hur är det med din mage, Mario? Bättre eller sämre?

Mario Sämre hela tiden. Varför tror du annars jag så insisterade på vinet?

Adolfo Det är bäst att du lägger dig ner.

Mario Då stiger jag aldrig upp igen.

Pedro Låt honom vara, Adolfo. Han är inte som Maria och Domingo.

Umberto Vänta bara! Vi blir alla som Maria och Domingo när vi är döda.

Alvaro Men de lever ju.

Umberto Gör de?

Maria Jag dör! Jag dör!

Alvaro Du hör själv.

Umberto Kallar du det att leva?

Alvaro Vad är det annars?

Umberto Att envist insistera på att hellre vara död än levande.

Alvaro Men hon lever ju.

Umberto Ja, hon är en levande paradox. Hon kommer att leva på det sättet för evigt.

Mario Vi blir alla eviga. Vänta bara.

Rudolfo Jag trodde vi var det redan. Vi dör ju aldrig.

Alvaro Tacka fan för det. Vi pratar ju bara hela tiden.

Umberto Vad skulle vi annars göra? Kan vi göra något annat? Till och med de som håller på att dö hela tiden gör ju ingenting annat än pratar nonsens.

Domingo Jag vägrar dö förrän jag får se er legitimation.

Umberto Ni ser vad jag menar.

Ruben Att prata är ett sätt att hålla sig vid liv och för vår del det enda sättet.

Alvaro Ja, vi har ju ingenting att äta, och doktorn snålar på vinet.

Adolfo Alkohol borde bara vara för medicinskt bruk.

Alvaro Utvärtes eller invärtes?

Adolfo Det beror på. Mendozavin lämpar sig dock bättre för invärtes bruk.

Umberto Vi är glada att doktorn är av den meningen, för vi kommer alla att behöva det.

Ruben Vem har stulit ur förrådet?

Mario Omöjligt! Ingen skulle kunna göra en sådan sak.

Umberto Eller om han har gjort det kommer han aldrig att kunna erkänna det.

Alvaro Vad saknas?

Ruben En chokladkaka och två nougatbitar.

Umberto Någon har smort kråset ordentligt.

Ruben Detta är utomordentligt fatalt. Måste vi då hålla maten inlåst? Kan vi inte lita på varandra i en nödsituation som vi bara kan överleva genom oreserverad samarbetsvilja och tillit till varandra?

Alvaro Våra pytteransoner är ju ingen mat. Det är ju bara rena tortyren. Säg åt tjuven och gå och knapra på liken där ute. Där finns det mat.

Umberto Mer mat än vad som ryms i något kylskåp.

Rudolfo Hur mycket mat har vi egentligen allt som allt?

Adolfo Åtta nougatkakor, fem chokladkakor, några karameller, några torkade dadlar och plommon, ett paket kex, några konserver med musslor och salta mandlar, och några små burkar med sylt. Vi kan själva räkna ut hur kort tid det kommer att räcka med vår ransonering av en klunk vin, en konfektbit, en tesked sylt och en musselbit om dagen. Det blir inte många dagar. Det enda vi har obegränsad tillgång till är snö, men det kan man inte leva på. Om vi vill överleva måste vi börja begagna det döda köttförrådet. Det finns ingen annan väg.

Pedro Vi kan ju börja med piloterna, som körde ner oss hit.

Liliana Jag vägrar. Så länge det finns någon chans till räddning, och så länge det alls finns någon mat kvar vägrar jag äta människokött.

Adolfo Liliana, med respekt för din inställning, men när ett plan försvinner i Anderna är det lag på att det skall anställas eftersökningar i tio dagar minst. De tio dagarna har gått, och vi har bara sett två plan flyga förbi som aldrig kom tillbaka och som därför inte har sett oss. Ingen måste äta av det tillgängliga köttet, men de som inte vill har ingen rätt att förbjuda dem som känner för det.

Rudolfo Känner någon för det?

Umberto För den extremt hungrige är till och med den minst aptitliga av all mat att föredra framför att svälta ihjäl.

Alvaro Vi har alltså några kex, några karameller, några chokladbitar, en och annan mussla och en och annan salt mandel att leva på, medan köttberget utanför bara växer hela tiden. Saken borde vara självklar..

Umberto Saken är självklar.

Ruben Vem vill vara slaktare? Vem vill vara styckare? Vem vill inleda måltiden? Inte jag.

Rudolfo Inte jag heller.

Pedro Jag tror alla gärna avstår det nöjet åt en annan.

Alvaro Men någon måste börja.

Umberto Börja du, Alvaro.

Alvaro Tackar för den äran, men du har gjort dig mera förtjänt av den.

Adolfo På det här sättet blir ingenting gjort. Om vi fortsätter så här är vi till slut för svaga för att ens orka gå ut mera till köttet som finns där.

Ruben Förstå oss rätt, doktor. En sådan sak är det bara mänskligt att uppskjuta så länge som möjligt.

Pedro Någon måste föregå med gott exempel. Ni är den som mest anbefaller saken, doktorn.

Adolfo Jag är bara kandidat. Jag blev aldrig färdig. Men jag vill leva. (*går ut*)

Ruben Någon vågade till slut.

Alvaro Vad gör han? (*Alla börjar titta ut och sitta med ansiktena klistrade mot fönstren.*)

Pedro Där ligger ett lik med baken i vädret. Omöjligt att säga vem det är. Det är kanske bäst så. Han börjar skära i det med skalpell.

Ruben Skalpell?

Pedro En glasbit av något slag.

Umberto En svår operation. Liket är stelfruset, och han har inte ens en kniv.

Liliana Jag vill inte se.

Jorge (hennes man) Du måste inte, älskade. (*omfamnar henne*)

Umberto Han är i alla fall nykter och arbetar med precision. Jag tror han skär upp en fläskstrimla åt oss var.

Alvaro Det är proteiner, det!

Rudolfo Alvaro, det är ingenting att skämta om.

Alvaro Det tror jag det. Detta är den minst skämtsamma situation man kan hamna i, och just därför har vi väl inte kunnat åtgärda den på annat sätt än att skämta hela tiden.

Umberto Det är bra, Alvaro. Håll stilen.

Pedro Han kommer in igen.

Alvaro Det känns nästan som jultomten som kommer med mat.

Umberto Den här jultomten är tomhänt.

Adolfo (kommer in igen) Jag har lagt tjugo små strimlor kött på flygplanet på tork i solen. Den som vill får gå ut och ta för sig. Ingen behöver skämmas. Det är dött kött som av vilken ko eller gris som helst och som till och med inte ens har blivit slaktat, bara tillvarataget efter en olyckshändelse.

Umberto Tack, doktorn. Vi ska tänka på saken.

Adolfo Tänk inte för länge.

Liliana Jag vill bara varna er. Om ni tar steget till kannibalism kan ni aldrig mer räkna med att bli accepterade som människor i någon gemenskap.

Alvaro Är det då bättre att dö?

Umberto En svår fråga.

Alvaro En annan fråga: om du visste att du skulle dö och att de andras enda chans att överleva var att de skulle få återanvända din kropp, skulle du då ha något emot det?

Umberto Absolut inte.

Alvaro Jag tänkte väl det. Och jag kan inte tänka mig att någon här skulle ha något emot det.

Umberto Icke desto mindre har ingen börjat ännu.

Alvaro Middagen väntar.

Rudolfo Den moraliska tröskeln är hög.

Pedro Det är som att vara på en exklusiv bjudning där ingen vågar börja.

Umberto Vi har ju ingen värdinna.

Maria Jag orkar inte mer!

Umberto Där är tydligen en som är mätt.

Alvaro Åtminstone på livet.

Umberto Hon orkar inte mer, men vi är alla vrålhungriga men vågar inte äta.

Alvaro Ingen vill göra bort sig med dåligt bordsskick.

Umberto Ingen orkar resa sig för att gå till bordet, men ingen har någonsin tvekat inför att resa sig och kasta upp.

Alvaro Sådan är den mänskliga naturen.

Pedro Ni går alla som katten kring het gröt.

Umberto Den har kallnat för länge sedan.

Ruben Frågan är vad vi har gjort för att förtjäna detta. Hälften av oss har dött för ingenting helt i onödan utan att förtjäna det, medan vi som överlevt kraschen ställs inför det ännu grymmare ödet att bli föremål för den utpressningen att bli kannibaler och äta våra kamrater eller dö. Är det rättvist? Vad menar Gud med att döda så många av oss för ingenting och straffa de överlevande så grymt bara för att de haft otur att överleva? Är det rättvist?

Umberto Vet du så litet om livet, Ruben, att du kan tro att något i livet är rättvist? Allt är orättvist, men Gud är rättvis, åtminstone hypotetiskt, alltså har Gud ingenting med livet att göra. Om det är något vi kan glömma och strunta i så är det teoremet Gud, som helt enkelt inte platsar här.

Ruben Tala för dig själv. För de flesta här är Gud enda möjligheten till överlevnad och räddning. Utan Gud skulle hela mänskligheten ha dött ut för länge sen.

Alvaro Det hade kanske varit lika bra det om inte till och med bättre.

Rudolfo Vilken grotesk teologi ni har halkat in på.

Umberto Kallar du det teologi? Jag kallar det likställdhet inför likstelheten. Problemet är att inför det kan ingen vara likgiltig.

Adolfo Ni blir alla likgiltiga som lik om ni inte gör något åt saken.

Alvaro Du menar att vi måste bevista kalaset?

Adolfo Kalla det fast bankett om du vill, men ni måste äta om ni vill leva.

Rudolfo Vi vet ju inte ens om det är ätbart.

Pedro Vem vill vara försökskanin?

Ruben Vad gör vi om den som först äter faller ner död?

Adolfo Ni bara svamlar i det blå.

Alvaro Dess värre håller vi oss på marken.

Rudolfo Doktorn, bevisa att det går. Annars vågar ingen tro på det, än mindre göra det.

Adolfo Eftersom ni har blandat in Gud, gav oss inte självaste Jesus sin egen kropp att äta för alla tider efter att ha dött på korset?

Ruben Vi är katoliker, Adolfo. Det där var ett slag under bältet. Den heliga nattvarden är inte någon kannibalism.

Umberto Dina skrupler är malplacerade, Ruben. Du ser inte sammanhanget och flyr till hårklyverier. Doktorn menade att våra offrade kamrater och deras kött som medel för vår överlevnad kan ses som en parallell till nattvarden, vilket kan ursäkra denna oss påtvingade kannibalism.

Alvaro. Umberto har rätt. Vi måste vara filosofiskt realistiska.

Adolfo Nej, vi måste vara konkreta och handla. Det är enda vägen vidare.

Rudolfo Det är tyvärr det ingen av oss har kunnat med att göra.

Mario Vi är för trötta och lata och skadade och sjuka.

Alvaro Och somliga av oss är för döda.

Adolfo Ni bara tramsar. (*går ut*)

Umberto Vad gör han?

Alvaro Plockar mat från taket.

Umberto Han gör det verkligen?

Alvaro Det ser inte bättre ut. Det kunde lika gärna ha varit torkad fisk.

Ruben Tror du vi får se honom äta den också?

Alvaro Det får vi se. Säg vad man vill om Adolfo och hans ytliga självsäkerhet, men han är inte den som luras.

Umberto Undrar just vems kött han har valt ut.

Pedro Det är säkert någon av piloterna, som klantade till det för oss alla. De ensamma är ansvariga, och jag tänker frossa i deras kött, om jag vet att det är deras.

Maria Vad ni än gör får ni aldrig äta mig levande.

Umberto Är hon inte död än?

Alvaro (högt) Vi lovar, doña Maria, att aldrig äta dig levande så länge du lever.

Maria Då kan jag dö lugn. Jag visste att ni skulle mörda mig, men nu vet jag det inte längre, för hur jag än dör så dör jag aldrig.

Umberto Ha tålmod, Maria. Det går över.

Alvaro Var inte för säkra. För hennes del tycks det aldrig gå över.

Umberto Vi får ha tålmod med henne.

Alvaro Har vi inte haft det hela tiden hittills?

Umberto Jo, men det behövs mera.

Pedro Pass på, doktorn kommer.
(*Adolfo kommer in med en köttslamsa i handen.*)

Umberto Vem är det, doktorn?

Adolfo Hur ska jag veta det? Om vi ska kunna klara detta, stackars medoffer för denna ödets ohyggliga intrig, så måste vi hålla på absolut anonymitet, i synnerhet för de dödas del. Ingen får överleva på detta sätt utom på det villkoret, att han/hon aldrig får veta identiteten på det kött han/hon äter. Är det förstått?

Ruben Det är juste, Adolfo. Vi vet ju heller aldrig namnen på de djur vi äter, om det är kossan Rosa eller fåret Bella eller oxen Ferdinand eller geten Bruse. Det är juste och rimligt. Vi måste strunta i vad köttet har varit. Huvudsaken är att det är dött och inte längre har någon annan funktion än konsumtionen.

Pedro Om vad vi gör blir känt och uppmärksammat som den rimliga och förnuftiga nödgärd det är, skulle hela världens livsmedelsproblem kunna lösas genom smidig mänsklig återanvändning.

Rudolfo Nu går du för långt, Pedro.

Alvaro Nej, han går bara händelserna i förväg. Han är bara före sin tid. Han kan mycket väl få rätt med tiden.

Liliana Då vill jag inte leva längre.

Jorge Inte jag heller.

Alvaro Ingen tvingar er.

Umberto Hur smakar det, Adolfo?

Adolfo (tuggar) Inte värre än torkat griskött.

Umberto Och du fuskar inte, så att det inte verkligen är undanstoppat torkat griskött du äter?

Adolfo Smaka själv, så får du se.

Liliana Jag vägrar se på det.

Jorge Äckel får mig att inte vilja äta alls.

Alvaro Försök inte rekommendera det, Adolfo. Säg hur vidrigt det smakar.

Adolfo Det smakar inte särskilt vidrigt alls, bara som vilket otillräckligt torkat svinkött som helst, något segt och egentligen ganska smaklöst. Det skulle behöva litet salt.

Umberto Salt? Har vi salt ombord?

Alvaro Det var det vi glömde ta med oss hemifrån. Vi glömde förbereda oss för alla eventualiteter.

Rudolfo Snarare än att väcka aptit med vad du äter får du oss alla att tappa den lilla vi har.

Adolfo (hejdar sig, ser sig omkring på alla äcklade grimaser och fysionomier – alla visar avsmak) Jag beklagar, mina vänner, men hur motbjudande det än är så är detta det enda sättet för oss att överleva.

Pedro Jag litar på doktors ordinationer. Jag blir gärna nästa pilotfall. (går ut)

Ruben Han har fått piloter på hjärnan.

Rudolfo Han hittar aldrig piloterna. De är djupast insnöade. De var döda från början.

Alvaro Tur för dem.

Umberto Han skämtar bara. Vi får ha överseende med att han är en dålig skämtare. Naturligtvis tar han ett av doktor Adolfos rekommenderade stickprov.

Adolfo Det finns inget annat tillgängligt. Anonymt eller inte alls. Tar det slut tillreder vi mera.

Umberto Doktorn gör det lätt för oss.

Ruben Snart kan vi utrusta stjärtextpeditionen.

Umberto Var det inte just en stjärtextpedition doktorn genomförde?

Alvaro Larva dig inte, Umberto. Han menar stjärtpartiet.

Umberto Vems stjärtparti?

Ruben Flygkroppens!

Umberto Kropp som kropp...

Alvaro Det är inte roligt, Umberto.

Umberto Det är därför jag säger det. Om vi inte skojar bort det får vi snart allesammans kroppar på hjärnan.

Adolfo Han har fullkomligt rätt. Är det ingen som kan klämma fram lite matsmältningshumor?

Alvaro Jag undrar just hur det kommer att låta när du fiser efter detta.

Adolfo Ingen risk. Så litet som vi äter har nog alla kronisk förstoppning.

Umberto Åtminstone vill ingen frivilligt gå på toaletten, för den är utomhus. Man håller sig hellre, och det är inte svårt.

Rudolfo Tror du vi föredrar alla som kissar på sig och skiter på sig här inne?

Ruben De är sjuka, Rudolfo. De kan inte klara sig själva. Det är inte deras fel. Det enda vi kan göra är att städa efter deras plågor.

Rudolfo Om de bara inte diarréade så mycket.

Adolfo Mina herrar, jag äter.

Alvaro Det var du som ville ha matsmältningshumor.

Adolfo Kallar du det matsmältningshumor att skita och pissa och diarréa ihjäl sig? Somliga har gulsot! Är det roligt?

Ruben Ingen har sagt att det är roligt.

Umberto Ingen har skrattat, Adolfo.

Adolfo Men ni försöker krampaktigt vara roliga utan att lyckas!

Alvaro Du bad faktiskt om det, Adolfo.

Adolfo Jag bad om roliga braskämt, inte osmaklig avföring!

Umberto Ingen har haft någon riktig avföring på evigheter. Vi har bara haft blödningar, diarréer, sängvätning och gulsot.

Adolfo Påminn mig inte om det.

Mario Tyst!

Rudolfo Vad är det?

Mario Jag har äntligen lyckats få in radion. Lyssna! Det är nyheter...

en radioröst "Alla vidare spaningar efter det försvunna Fairchildplanet har inställts efter resultatlösa finkamningar av hela området, men vi ber alla civila och militära flygplan som flyger över Anderna att ändå hålla utkik efter ett förolyckat plan..."

Rudolfo (vrålar) Stäng av!

Mario (försagd) Jag är rädd att det inte var något mera.

Rudolfo Det är för mycket!

Mario Ge inte upp, gossar, ge inte upp!

Alvaro De har inställt alla vidare spaningar. Vad mer kan vi begära?

Ruben Vi måste trotsa dem. Vi måste leva. Var är köttet?

Adolfo Där ute. Det väntar på att få hålla er vid liv.

Rudolfo Jag kommer med dig, Ruben. Man kan visst suga på det länge?

Adolfo Var så säker.

Pedro Jag också.

Liliana Inte jag. De spanar fortfarande. Ni hörde radion. De ber alla flygplan att spana efter oss.

Alvaro Och när hörde vi ett flygplan senast, doña Liliana? Vi måste acceptera situationen. Piloterna flög fel. De trodde att de var vid Curico och vände norrut för tidigt. Därför hamnade vi ingenstans här uppe, och alla letar efter oss kanske i fel område, för piloten flög så fel att vi aldrig kan hittas. Vår enda chans är att ta oss härifrån själva. Därför måste vi äta. (*går ut efter de andra. Ruben kommer in igen, tuggande, följd av Rudolfo och Pedro, tuggande.*)

Umberto Hur smakar det?

Pedro Som doktorn sade: det kan ätas.

Umberto Går det ner?

Pedro Låt mig få tugga det först.

Adolfo Det är rätt. Ta vara på varenda liten protein, för varenda liten protein kan betyda liv eller död för oss.

Mario Jag hoppas de betyder liv. Ska vi gå, Umberto?

Umberto Vi har väl inget val. (*Mario och Umberto går ut. Alvaro kommer in igen, tuggande.*)

Jorge Liliana!

Liliana Vad är det?

Jorge Doña Maria andas inte längre.

Alvaro Har hon verkligen dött, och utan att informera oss om saken?

Rudolfo Snacka inte skit, Alvaro. Hon har ju inte annat än informerat oss så länge hon varit döende.

Alvaro Men nu är hon tyst.

Rudolfo Menar du att hon skulle ha dött ljudligt?

Alvaro Hon kunde åtminstone ha rosslat.

Mario (kommer in igen med Umberto, tuggande) Vem är död?

Alvaro Doña Maria.

Umberto Bär ut henne till de andra med skinkorna uppåt.

Alvaro Umberto, hon är död!

Umberto Just därför.

Liliana Mina herrar, lite anständighet, om jag får be.

Rudolfo Anständighet? I vår situation? Tror ni det är möjligt? Har vi någon chans till anständighet i vårt läge?

Alvaro Visa damerna hänsyn, Rudolfo, även om det bara är en numera.

Ruben Desto viktigare, för att hon är den enda vi har.

Umberto Ursäkta mig, madame, min oförsynthet, men doña Maria gick oss faktiskt alla på nerverna.

Liliana (lägger sin hand på honom) Hon är borta nu. Men jag är kvar.

Umberto Tack, madame.

Ruben Vem hänger med och letar efter svansen?

Rudolfo Jag behöver faktiskt röra på bena. Jag har suttit stelfrusen alltför länge här i instängdheten.

Alvaro Det är bäst att vi är tre, om något skulle hända.

Adolfo Ni måste komma tillbaka, för Guds skull.

Rudolfo Naturligtvis. Det blir lätt. Det är ju bara uppför, så om vi vill vända om är det bara att åka kälke hela vägen ner.

Ruben Låt oss starta genast. Den svansen kan rädda många liv.

Mario Vad ni än gör, tag inga risker, gå inte för långt, vänd omedelbart vid oväder, och kom tillbaka.

Alvaro Ja, morsan.

Ruben Kom, så går vi. *(De tre bryter upp.)*

Umberto Tror ni de kommer tillbaka?

Mario Varför skulle de inte komma tillbaka?

Umberto De kanske kommer fram till den gröna dalen bortom bergen och faller för frestelsen att stanna där.

Mario I så fall hämtar de hjälp åt oss.

Adolfo Vi måste räddas förr eller senare. Vi går mot ljusare tider, och när sommaren kommer rinner snön bort och måste blottlägga vårt flygplansvrak. Och våra familjer kommer aldrig att ge sig förrän de har hittat oss. Efterforskningarna kommer att fortsätta tills hjälpen en dag måste komma. Och om nu Ruben, Alvaro och Rudolfo hittar stjärten ökar våra chanser betydligt.

Umberto Det tar minst en månad innan snön smälter, och det är mycket snö omkring. Vem tror du orkar hålla ut så länge som dödgravare och likätare i en konservburk?

Adolfo Det är det jag menar. Det är bara en tidsfråga, och vi måste just därför göra vad som helst för att hålla ut.

Liliana Adolfo har rätt. Jag tror jag kan börja äta kött nu.

Jorge Om du gör det, Liliana, gör jag det också.

Liliana Jag ville gärna ha ett barn till, Jorge. Därför ville jag gärna komma tillbaka till Montevideo.

Umberto Se det som en vanlig helig nattvard, så går det utan äckel. Tänk på att de dog för oss och hade velat att vi skulle leva. Om vi alla dog av svält av rena ömhetsskrupler så att vår historia och belägenhet aldrig blev känd skulle de aldrig förlåta oss ens efter döden.

Adolfo Rätt så, Umberto.

Liliana Kom, Jorge. Låt oss delta i asadon för livets skull.

Jorge Allt för dig, min älskade. *(De går ut.)*

Umberto Då har alla fallit. Alla är vi kannibaler, och vårt straff för det blir att överleva, den som kan med.

Adolfo Nöden har ingen lag, och ödet har tvingat oss till vad vi icke vill.

Mario Guds djävulska utpressning.

(Jorge och Liliana kommer in igen.)

Umberto Hur smakar det?

Liliana Det går att tugga men är svårt att få ner.

Jorge Det hade behövts rött vin till, men vi har bara vitt.

Adolfo Beklagar, Jorge. Hade vi vetat vad som väntat hade vi säkert köpt fler flaskor.

Jorge Vi får ta igen skadan när vi återvänder till livet.

Umberto Om vi gör det.

Liliana Vi måste.

Adolfo Liliana har alldeles rätt. Vi har ingenting att skylla på längre för att inte överleva.

Liliana Det är vår plikt mot livet att överleva med vilka medel som helst, även om vi måste äta varandra. Det är en livets utmaning mot oss som vi måste anta och acceptera, ty annars är vi inte värda livet. Så enkelt är det. Jag accepterar det oacceptabla som en heligare nattvard än i någon kyrka, och jag tar det för det döda och själlösa kött det är.

Mario Men varför dröjer våra tre vandrare så länge? Borde de inte ha kommit tillbaka vid det här laget?

Jorge Jo, det borde de. Jag fruktar att de har stannat kvar där borta under natten.

Umberto Om de inte har gått bort sig eller gått ner sig.

Adolfo De måste komma tillbaka.

Jorge Vad gör vi om de inte kommer tillbaka?

Adolfo Det är förbjudet att tänka det otänkbara, Jorge.

Umberto Ursäkta mig, *Adolfo*, men *Jorge* har rätt. Han tänker realistiskt. Om de inte kommer tillbaka måste vi ha en plan B inför ännu ett katastrofalt nederlag. Beredskap skadar aldrig.

Adolfo Ursäkta mig, *Jorge*, men de kommer tillbaka.

Jorge Ja, det är lika säkert som att vi blir räddade. Det är lika säkert som att ett plan skulle rädda oss redan de första dagarna. Det är lika säkert som att vi aldrig skulle behöva äta människokött.

Liliana Sluta, *Jorge*. Du gör inte saken bättre.

Jorge Förlåt mig, älskade, men jag är så innerligt trött på att bara må illa hela tiden av min obarmhärtiga höjdsjuka.

Liliana Du har inte klagat.

Jorge Nej, bara lidit.

Umberto En sak är säker. De har stannat borta över natten eftersom de inte har kommit tillbaka. Har de då sökt skydd för natten och frusit ihjäl eller faktiskt kunnat ta sig över bergen och finna hjälp och gröna dalar? Om de varken kommer tillbaka eller vi får hjälp vet vi att de omkommit. Om vi får hjälp är saken klar. I vilket fall är det enda vi kan göra att överleva.

Adolfo Tack för det, *Umberto*. Det är precis min mening.

Mario Jag tycker mig se någonting där borta.

Umberto Tre vacklande vrak, på min ära. Det är de. De har klarat sig men är skadade.

Mario (rusar ut) Ruben! Rudolfo! Alvaro! Ni har klarat er! Fann ni vår efterlängtrade stjärt?

(Vraken av Alvaro, Ruben och Rudolfo vacklar in.)

Alvaro Det enda vi fann var liket av Luis, han som satt närmast stjärten och flög ut med den. Han var död.

Mario Det menar du inte?

Rudolfo Vi är skadade. Vi behöver värme och kött.

Mario För all del, hur kallt det än är inne är det varmare inne än ute, men solen kommer mera fram för varje dag. *(hjälp in dem)*

Umberto Ni ser mera döda än levande ut.

Ruben Vi frös nästan ihjäl i natt uppe på berget.

Adolfo Om vi inte kan skicka iväg en expedition utan att de riskerar livet är det bäst vi inte försöker fler gånger.

Ruben Vi måste hitta stjärten! Den ligger där uppe någonstans! Vi fann kringspridda vrakdelar från stjärten, men vi kunde inte fortsätta. Vi måste försöka igen när vi återhämtat oss.

Pedro Och när det är varmare.

Adolfo Precis, Pedro. Låt mig nu få inspektera era skador. Hm. Era fötter ser dåliga ut.

Alvaro De är nästan ihjälmasserade för undvikande av frostsador.

Adolfo Ändå har de frostsador. Och vad är det för fel på dig, Ruben? Är du blind?

Alvaro Bara snöblindhet.

Adolfo Du har tur. Det går över. (*binder en duk för hans ögon*) Jag hoppas det inte kan bli mörkare.

Ruben Tack, Adolfo.

Umberto Kom nu in och myspys med oss och bli några grader varmare, så att ni inte genast fryser ihjäl.

Rudolfo Ingen risk, Umberto. Har man överlevt en natt uppe på berget fryser man inte ihjäl längre. Man har redan gjort det mentalt.

Alvaro Har ni något färdiglagat läckert människokött på gång?

Adolfo Var så god.

Alvaro Jag fick en idé uppe på berget. Hur vore det att få det grillat? Det skulle smaka bättre då. Vi har ju salt och kan göra eld.

Adolfo Köttet förlorar mycket av sitt näringsvärde om det steks. För varje grad går viktiga proteiner förlorade.

Umberto Vi har ju kött så det räcker, Adolfo. Idén är inte alls dålig. Det ska gudarna veta, att vi behöver lite omväxling. Att bara tugga torrt rått kallt kött är i längden inte så roligt när det hela tiden upprepar sig. Vem som helst skulle spy av att ständigt på nytt behöva se om scenen när Chaplin äter sina skor. Det är bara roligt första gången. Sedan vet man hur dåligt det smakar.

Adolfo Okej, Umberto och Alvaro. Grilla på. Men jag vidhåller att köttet ger mera överlevnadspotens som rått.

Umberto Om vi märker att vi överlever sämre ska vi återgå till ditt makabra grundrecept: rått människokött, lika rått som rått råttkött.

Adolfo Överdriv inte. Jag gav er tillåtelse.

Umberto Grilla på, Alvaro. Lilianas idé om en asado var inte så dum.

Liliana Jag tänkte inte på att det kunde bli verklighet.

Alvaro Det vet alla polarfarare, att varm lagad mat ger mer värme än kallskuret, i synnerhet de förolyckade.

Adolfo Ät, men frossa inte. Även nattvarden serveras alltid kall.

Mario Det är ju bröd, din dummer.

Adolfo Inte enligt den som bjöd på det och förvandlade det. Ni kan ju tänka er motsatsen, att ert kalla kött genom vår situations extrema absurditet förvandlas till bröd, i ert fall rostet bröd.

Umberto En god liknelse, Adolfo. Tack för det. Vi ska tänka på det.
(*De börjar laga en liten brasa och steka kött.*)

Liliana Se så de trivs. Man kunde nästan tro att de hade allting i världen och att ingenting fattades dem.

Jorge "Herren är min herde, och mig skall intet fattas."

Liliana Ja, det börjar se ljusare ut, fastän våra tre pojkar knappt kom levande tillbaka, men de klarade sig och kan nu i lugn och ro återhämta sig. Och efter några veckor är sommaren här, och då kan de äntligen hitta sin stjärt.

Jorge Vi går mot ljusare tider.

Liliana Ständigt. Vi befinner oss nu på botten av överlevnadsstegen och kan bara röra oss uppåt. Det är fördelen. Vi befinner oss mitt i mysteriet av livets innersta grundvalar. Vi ser hela stegen och har det rätta perspektivet, medan de som befinner sig i klättrandet håller på att svaja eller få svindel eller halka ner. Vi har trillat ända ner och klarat oss, och det är miraklet. Vi är som nyfödda barn i renhet och oskuld och klarhet i hjärnan, men samtidigt har vi all vår erfarenhet som vuxna. Det betyder, min älskade, att när vi kommer tillbaka till Montevideo kan vi leva desto bättre och göra desto mera nytta och vara desto mer till glädje och upplysning för våra medmänniskor.

Jorge Jag tror dig.

Liliana Vi är inte frälsta, bara upplysta, och har liksom sett livets sanning och mening djupare än vad som är förunnat normala människor, som kommer tryggt in i ett samhällsmönster från början och stannar där tills de dör utan att ana något av den värld som finns nedanför stegen som de placerats högt uppe i från början. Vi har lärt oss livets oändliga helighet, Jorge. Det där materialistiska samhället som helst bara ägnar sig åt sex och våld och egoism och maktens självsvåld vet inte vad de gått miste om.

Jorge Vi får upplysa dem.

Liliana Jag ska skriva en bok när jag är tillbaka. Den skall heta "Sanningens eviga ögonblick" och handla om allt vad vi varit med om och insett här, alla våra tragedier och öden och all den positiva oändliga insikt som är resultatet därav.

Jorge Alla kommer att vilja läsa den.

Liliana Jag tror alla bara kan må bättre av att lära sig hur den värsta tänkbara tragedi ändå bara kan resultera i god erfarenhet.

Jorge Precis.

Alvaro Maten är färdig. Vill ni delta?

Jorge Gärna!

Ruben Vad vi skall sova gott efter detta!

Rudolfo Du menar att man alls kan sova mer efter en natt på berget?

Ruben Man kan alltid försöka. Och med grillad biff i magen går det säkert bättre.

Alvaro Utan tvivel. Jag tänker sova som en gris.

Umberto Ät nu och låt er väl smaka.

Mario Alla ransoner är dubbla i kväll för att ni kom levande tillbaka.

Alvaro Vi tackar för den äran och ser fram emot nästa utflykt.

Ruben Stjärten väntar fortfarande på oss med alla sina skatter.

Adolfo Ni begav er för tidigt. Vintern lurade, och ni var inte uppättna ännu.

Umberto Vi ämnar inte bli uppättna så länge vi lever.

Adolfo Du vet vad jag menar. De hade inte ätit upp sig ordentligt.

Umberto Det är svårt att äta upp sig själv, till och med när man är död.

Alvaro Bry er inte om honom. Han bara larvar sig.

Umberto Det är det enda jag duger till. Hur mycket lik vi än har omkring oss lär vi aldrig bli mätta på dem.

Pedro Du, Alvaro, det här smakar faktiskt bättre.

Alvaro Jag menar det. Äntligen är det åtminstone mört.

Pedro Jag tror att det att det är varmt och välsmakande betyder mer än doktors näringsteorier. Är inte aptiten utslagsgivande när det gäller nyttig och onyttig mat?

Alvaro I högsta grad. Om något smakar illa kan det inte vara bra. Om något smakar gott kan det inte vara dåligt. Allt som ger mersmak främjar livet.

Pedro Du sa det.

Rudolfo Plötsligt blev jag riktigt trött.

Alvaro Det menar du inte. Har du aldrig varit trött förut?

Rudolfo Jag menar att jag faktiskt tror att jag skulle kunna sova i natt.

Adolfo Väl bekomme. Lova bara att vakna upp igen, så är jag nöjd.

Ruben Om allt detta bara visar sig ha varit en mardröm, som vi hittills misslyckats med att vakna upp ur, så vaknar jag nog gärna upp ur den med att inte vakna mer.

Umberto Blindheten har gjort honom filosofisk.

Ruben Nej, realistisk.

Mario Detta är intressant. Vad tror du, Ruben, att du kommer att möta på andra sidan?

Ruben Jag tror att det vi kallar verkligheten bara är en dimension av livet, den materiella, den fysiska, medan det har en motdimension, som är den andliga sidan av livet. Jag tror att vi alla befinner oss på evig vandring som själar, åtminstone de av oss som är medvetna om det, och att många av oss står i evig kontakt med varandra. Där på andra sidan utan kroppsliga besvär och begränsningar tror jag att vi alla kan se varandra klart som själar och känna igen varandra från våra eviga vandringar genom den ödets prövningars skola som är den materiella verkligheten, som bara finns till för att undervisa oss, luttra oss och fördjupa vår gemenskap. I verklighetens teaters förvirrande maskerader har vi ibland svårt för att känna igen varandra, men där på andra sidan skall vi se allting klart med andens allt genomträngande insikt.

Umberto Så intressant och klok som du blivit som blind tror jag nästan jag skulle må bra av att bli det också.

Ruben Det var inte blindheten. Det var natten på fjället i blåst och tjugo minusgrader.

Umberto Du menar att umbärande gör människan vis.

Ruben Åtminstone ödmjuk.

Umberto Då är du en konfirmerad självplågare.

Ruben Så kan man se det cyniskt materiellt, men jag tror att jag är en större realist än du.

Rudolfo *Time, gentlemen!* Vi behöver alla sova! Jorge och Liliana har redan gått och lagt sig med varandra. De blir aldrig kalla mer. Själv är jag mogen för att sova i tusen år. Är det någon som inte är trött?

(*Alla tiger.*)

Umberto Din fråga är lika intelligent som om någon skulle undra om fåglar verkligen kan flyga.

Rudolfo Du menar att vi bara existerar för att få sova.

Umberto Åtminstone en tredjedel av våra liv.

Pedro Natti natti.

Alvaro Samma samma.

Mario Det kallar jag en brakmåltid.

Umberto Lämna receptet till de finaste restaurangerna i Santiago och Montevideo. De har missat något.

Alvaro Kineserna äter hundar och råttor och ormar med god aptit.

Umberto Så är de också kineser.
Adolfo Prata inte mera strunt nu, mina herrar. Vi behöver alla sova.
Alvaro Håll käften själv, viktigpetter, så att vi får sova.
Mario Vem släcker elden?
Umberto Låt den brinna ut av sig själv. Låt den värma så länge den orkar.
Alvaro Sov gott, allesammans.
Ruben Tills vi vaknar på ett eller annat sätt till något eller från något.
Umberto Filosofera vidare i dina drömmar, Ruben. Jag ska försöka delta med dig i dem.

(Alla somnar in. Någon snarkar: Jorge.

Ljuset avmattas långsamt, tills det plötsligt hörs ett vinande växande brus som växer till en explosion och total blackout.)

Umberto (gällt) Vem släckte ljuset?
Mario En lavin! En lavin! Vi är begravda! *Umberto*, om du lever, hjälp mig gräva! Alla är begravda levande!
Umberto Här är en hand. Upp med dig!
Adolfo Berget! Lavinen! Den kom rakt från det håll som vår öppning vetter åt! Vi var helt skyddslösa!
Mario Gräv! Gräv! Det kan vara en fråga om sekunder! Alla kan bli kvävda!
Umberto Här är en annan.
Alvaro Vad hände? Jag blev totalt överkörd av en ångvält.
Rudolfo Vem fan väckte och blötte ner hela våningen, just när vi nästan hade det varmt?
Mario Berget, *Rudolfo*. Berget vill inte låta oss leva. Hjälp till här!
Adolfo Här är en till som lever! *Jorge*!
Jorge För Guds skull, gräv upp min hustru!
Mario Vi gör så gott vi kan. Vi gräver för glatta livet.
Ruben Jag trodde det värsta var över, och så blir vi begravda levande, och så måste man överleva det också, just när man trodde sig kunna skönja en bättre existens och dimension.
Umberto Han är kvar i sina drömmar, men han lever.
Alvaro Här är en död.
Adolfo Nej, han lever. Det är *Pedro*.
Jorge För Guds skull, var är min hustru?
Umberto Här är en död.
Mario Här är en till. Vi kom för sent.
Umberto Berget gav oss inga vidare odds den här gången, eller hur, *Alvaro*? Att ta oss på sängen med en lavin från fel håll mitt i natten...
Adolfo Här är hon. *(lyckas gräva fram Liliana)*
Jorge Hur är det med henne? Lever hon?
Adolfo (nedslagen) Tyvärr, *Jorge*.
Jorge (förtvivlad) Nej!
Pedro Här är en annan död.
Umberto Detta är rena massakern på redan dödsdömda.
Alvaro Snacka om orättvisa. Vad gjorde vi för att förtjäna och överleva detta?
Umberto Allt det som hade gjort oss förtjänta av motsatsen.
Alvaro Just det.
Mario Snacka inte, utan gräv!
Adolfo Hur många döda?
Rudolfo Åtta hittills. Däribland den enda återstående kvinnan av oss.

Ruben Vad fan menar Gud egentligen?

Umberto Fråga honom, du som känner honom.

Ruben Jag känner honom inte längre, och om jag gör det vill jag det inte.

Alvaro Jag skulle nog också gärna ta avstånd från en så farlig bekantskap.

Mario Ansvar är inte hans. Ansvar är inte någons. I en sådan här situation är alla fullständigt fria från ansvar.

Umberto Tack för den bekräftelsen, Mario. Ärligt talat känner jag mig just nu alldeles ovanligt oskyldig.

Rudolfo Vi måste få eld! Vi måste få undan snön!

Pedro Det är snöstorm ute. Vi kommer att fullkomligt begravas.

Ruben Det går över. All snö smälter alltid.

Pedro Efter hur länge?

Ruben Sommaren brukar börja den 15 november.

Pedro Alltså om två veckor.

Ruben Senast.

Adolfo Det är bara att dra i gång överlevnadsrutinerna igen, pojkar. Om från början.

Umberto Vi börjar kunna det här nu.

Jorge (otröstlig) Liliana! Liliana!

Ruben Hon hör dig från andra sidan, Jorge. Hon släpper oss inte. Från nu skall hon alltid beskydda oss.

Jorge (förtvivlad) Varför fick jag inte följa med dig, Liliana! (*gråter hjälplöst*)
(*De andra kan ingenting göra. De fortsätter gräva, rensa och städa. Adolfo tar hand om Jorge och försöker trösta honom.*)

Alvaro Vi lovar att lämna henne i fred, Jorge.

Umberto Liksom alla våra andra damer, som Pedros mor och syster till exempel.

Alvaro Någon hänsyn och respekt får vi visa.

Jorge Tack, mina vänner. Vi har ju ändå lik tillräckligt så det understa ruttnar.

Ruben Vi måste utrusta nästa expedition. Det är vår enda chans. Annars kommer alla att dö. Ge inte upp, Jorge. Hon är med oss.

Jorge Jag skall leva bara för den sakens skull.

Adolfo Det är rätta inställningen. Vi är stolta över dig, Jorge, för Lilianas skull.

Jorge Hon kommer att leva med oss för evigt. Våra fyra barn... (*bryter samman igen*)

Ruben Vi måste städa upp här efter lavinen och leva bara för att få en duglig expedition som kan ta sig över berget. Jag är oduglig. Alvaro och Rudolfo är färdiga. Vi har Mario, Pedro och Adolfo som våra starkaste krafter.

Adolfo Jag måste förundra mig över hur ditt håll i magen kunde kurera sig självt, Mario.

Mario Jag också. Jag gjorde ingenting.

Adolfo Jo, du levde och ville leva. Det var huvudsaken. Viljan är allt. Jag vet vilket mirakel viljan är hos patienter. En människa kan bli skjuten genom hjärnan och överleva och bli frisk igen som om ingenting hänt genom sin blotta vilja. Jag har upplevt hur blindade fått tillbaka sin syn genom sin blotta vilja. Ingenting är starkare än viljan, ingen fysik, inga muskler, ingen konkret kraft är starkare än viljan. Jag har till och med sett dess mirakulösa kraft i politiken. Se på Beethoven. Han komponerade genom viljan fastän han berövats sin hörsel, en fullkomligt omöjlig bragd i den fysiska sinnevärlden.

Umberto Kan du se spöken, Ruben?

Ruben Inte ännu. Jag är inte död än.

Umberto Säg till mig om du gör det.

Ruben Bra. Jag lovar att spöka för dig när jag är död.

Umberto Tror du jag kan spöka för dig om jag dör innan?

Ruben Du kan ju alltid försöka.

Umberto Jag lovar att försöka i så fall.

Adolfo Umberto, du klarar dig, men du är alldeles för morbid för att anförtros ansvaret att delta i en expedition.

Umberto Tack, jag har det så bra här jag kan få det.

Rudolfo Men kan vi verkligen undvara Adolfo?

Alvaro Han är ju den enda översittaren här. Vi undvarar honom gärna.

Umberto Adolfo, med alla dina insatser har du inte lyckats göra dig populär. Tydligt hade somliga hellre dött än räddats till livet av dig.

Ruben Saken är klar. Det måste bli Mario, Pedro och Adolfo. Vi måste göda dem ordentligt så att de kan orka. De måste privilegieras. De borde nästan få äta sig mätta.

Umberto Orkar ni det, mina bröder? Vem orkar äta sig mätt på gammalt ruttnande människokött? Vi äter ju det bara för att vi faktiskt tvingas till det. Skall vi då tvångsmata dem som gödsvin?

Pedro Var inte absurd, Umberto. Helst gav jag mig iväg genast, särskilt efter den där lavinkatastrofen. Vi överlever inte en till. Vi måste skynda oss då tiden om den får tillåtas rinna vidare ostörd bara kan innebära döden för oss alla.

Adolfo Du kan inte gå ensam, Pedro. Vi andra är inte redo ännu.

Mario Vi måste vänta på doktorn.

Adolfo (arg) Nej, han måste ta hänsyn till er! Han kan inte släppa iväg er rännandes direkt till en säker och fasansfull död på berget. Han vägrar ansvara för er död!

Pedro (lugnande) Såja, doktorn, vi väntar på dig.

Mario Vi får bära dig om det behövs.

Adolfo Vi ska nog klara det, bara vi gör det metodiskt och förnuftigt.

Umberto Ni är säkrast i doktors händer. Hade han fått sköta om piloterna från början hade vi aldrig hamnat här.

Alvaro I stället hade vi varit kvar i Mendoza eller flugit tillbaka till Montevideo och missat vårt livs äventyr.

Rudolfo Det var faktiskt på tal. Piloterna var tveksamma inför det dåliga vädret i Anderna och ville flyga tillbaka till Montevideo. Det var vi som vägrade.

Pedro Varenda en. Vi skulle ju till Chile.

Alvaro Problemet är att vi inte kommit dit än. Det uppstod en trafikblockering.

Umberto Och den proppen är inte löst än. Hur går det för resten med era avföringar? Har någon lyckats än?

Mario Förstoppningen är universell.

Adolfo Nej, några har faktiskt lyckats, men placket var stenhårt.

Umberto Ändå serveras vi sådana delikatesser i sådant överflöd.

Adolfo Det har vi börjat med relativt nyligen. Risken är att förstoppningen avlöses av helt oberäknliga diarréer som ingen kan kontrollera.

Alvaro Vad är då starkare, doktorn? Naturkraften eller den mänskliga viljan?

Adolfo Naturkrafterna kan kommas till rätta med av den mänskliga viljan men endast med tid och tålamod.

Ruben Naturen är till för att lära människan ödmjukhet och vördnad för allt liv i naturen.

Adolfo Så kan man se det.

Umberto Särskilt om man är blind. Men vad är all mänsklig vilja i världen mot ett enda diarréanfall? Det sägs att Napoleon förlorade slaget vid Waterloo därigenom.

Alvaro Du menar att han sket på sig?

Umberto Det minskade hans slagkraft. Hela slaget blev därför bara träck.

Alvaro Han var också en skitstövel.

Umberto Inte från början. Han började skita på sig först när han blev diktator.

Alvaro Det gör väl alla diktatorer. Det är väl därför de blir diktatorer. Det enda skitstövlar kan är att skita på sig.

Jorge Tur för er att Liliana inte hör er nu.

Mario Är du säker?

Ruben Hon står över sådant nu även om hon hör oss.

Rudolfo Jag tror hon skrattar.

Pedro Det gör hon säkert. Åt oss.

Umberto Matsmältningshumor har aldrig varit så angeläget som i vårt fall.

Pedro Ju förr jag kommer iväg härifrån, desto bättre.

Umberto Trivs du inte med våra fåfänga toalettbestyr?

Pedro Jag trivs inte med hela metabolismprocessen här. Kan någon göra det?

Alvaro Vi är så illa tvungna. Vi leker att det handlar om champagne och jordgubbar, brylépudding och gräddglass.

Mario Bröd! Den som ändå hade bröd!

Rudolfo Det läckraste jag kan tänka mig nu är vanlig gröt.

Ruben Jag skulle kunna tänka mig litet laxermedel.

Umberto Du går händelserna i förväg. Ingen har fått diarré ännu.

Adolfo Den kommer när förstoppningen väl börjar lossna.

Umberto Vi är allesammans korkade i ändan, och ingen har en korkskruv.

Adolfo Sedan när det lossnar kommer ingen att ha någon kork.

Alvaro Alltså jämnar det ut sig.

Adolfo Nej, det är tyvärr det det aldrig gör, ty antingen är det det ena eller det andra. Det är alltid så när det handlar om svält och umbäranden. Vi blir inte normala igen förrän vi återgår till ett normalt liv.

Umberto Vilket lär dröja, om ni inte skyndar på, doktorn. Pedro och Mario är klara.

Pedro Vi får det inte bättre än så här. Vi kan bara få det sämre så länge vi stannar.

Mario Pedro har rätt.

Rudolfo Vi har hållit ut i fyrtio dagar på det här viset och börjar tröttna.

Umberto Det ska gudarna veta. Vi var trötta på det från början. Piloterna visste helt enkelt inte åt vilket helvete de rattade. De valde fel avtagsväg. Var de rattfulla?

Alvaro Det måste de ha varit, så åt helvete fel som de körde. Det kräver mer än ett extremt klantigt stolpskott för att köra i diket när man flyger i luften.

Mario Vi flög i alla fall inte i luften.

Umberto Det var det vi gjorde. Det är därför vi är här.

Mario Jag menar att vi inte direkt exploderade.

Umberto Enligt doktorn kommer vi alla snart att explodera i diarréer.

Mario Den dagen den sorgen. Än så länge sitter vi kvar i förstoppningen.

Umberto Ju längre en förstoppning, desto ordentligare förlösning.

Adolfo Jag antar att det är meningslöst att uppskjuta det vidare. Det måste göras. Om ni är klara, Pedro och Mario, är jag det också.

Umberto Lycka till, doktorn. Släpp er inte på vägen. Det kan sluta illa.

Alvaro Tvärtom. De behöver rea upp för berget.

Pedro Strunta i galg fåglarna, doktorn. Lämna dem åt deras fuktiga stinkande fångelse. Luften är friskare där uppe på berget.

Mario Våra ryggsäckar är klara. Vi är klara för Mount Everest.

Umberto Här räcker det med Aconcagua. Det är hela två tusen meter lägre, så det blir en enkel match.

Pedro Vi kommer inte tillbaka om inte med räddning åt er.

Rudolfo Tack för det. Kom då inte tillbaka ner igen från berget vad ni än gör, utan kom igen med några helikoptrar.

Mario Ditt önskemål är motiverat. Är du klar, fältskärn?

Adolfo Vädret är klart. Himlen är klar. Jag är klar.

Alvaro Ni verkar nästan förklarade.

Umberto Ni kan förklara er vidare när ni kommer tillbaka.

Pedro Ruben, Rudolfo, Jorge, och ni andra som känner för det, om köttet börjar tryta ger jag er tillåtelse att använda min syster och moder. De hade velat det själva. Vad de har lämnat efter sig är bara dödkött som borde återanvändas och komma till nytta och godo för livet, i synnerhet när det är på upphällningen.

Rudolfo Tack, Pedro. Vi har ännu två av piloterna kvar. De dog först, och deras kött är därför alltjämt näringsrikast.

Mario Ska vi gå nu eller ska ni stanna här och bli sentimentala?

Adolfo Kom, Pedro. Vi väntar bara på dig.

Pedro Äntligen! Vi sticker! (*De tre ger sig ut.*)

Alvaro Lycka till!

Ruben Ta det försiktigt!

Jorge Tag inga risker!

Umberto De hör er inte längre. Ni låter som morsor allihop.

Rudolfo De är kanske vårt sista hopp.

Jorge Åtminstone det största. Jag tror inte vi klarar av att förbereda en ny expedition.

Alvaro De vet att de måste lyckas.

Ruben Även om de lyckas och vi blir räddade kommer vi alltid att bli kvar här.

Rudolfo Vad menar du, Ruben?

Ruben Åtminstone delvis. Vi har dött här mer än hälften av oss. Vi är bara fjorton kvar av fyrtiofyra. Trettio av oss vilar här för evigt, hur uppåtna somliga av dem än är. Vi kommer aldrig att kunna glömma någon av dem, och även om vi kommer härifrån kommer våra själar alltid delvis att förbli i gemenskap med dem.

Jorge Ruben har rätt. Vi kommer aldrig att bli fria från vårt drama här.

Umberto I synnerhet inte om vi fastnar här, som vi gjort hittills.

Alvaro Du menar att vi har råkat ut för ett rött trafikljus som aldrig växlar.

Umberto Ungefär så. Därför måste Pedro, Mario och Adolfo ta sig över bergen till gatubolaget.

Ruben De kommer fram.

Rudolfo Hur vet du det?

Ruben Det känns så. Pedro hittar vägen. Adolfo blir en broms, men Pedro får honom med sig.

Rudolfo Och Mario?

Ruben Han klarar sig också. Alla tre klarar sig.

Umberto Och vi?

Ruben Vi klarar oss om vi bara håller ut. Som Adolfo sade, vi måste ha tålamod med tiden.

Umberto Det är det vi alltid har saknat. Därför har vi bara velat bort härifrån och vår erbarmliga gemenskap här. Därför skulle jag nog föredra dina andra dimensioner, Ruben. Vart tog de vägen?

Ruben Vi är inte döda än.

Alvaro Fastän vi gnager på de döda hela tiden, som om vi eftersträvade deras tillstånd.

Umberto Menar du allvar?

Alvaro Med vadå?

Umberto Att du eftersträvar det läge som de sitter i som vi gnager på?

Alvaro Umberto, du ska alltid bara förtärliga allt vad man säger. Jag menade ju bara symboliskt.

Umberto Att vi ska bli som våra uppättna kompisar?

Alvaro Ah, skit i det.

Umberto Det är det jag inte kan göra.

Alvaro Vad menar du?

Umberto Jag har förstoppning.

Alvaro Det har vi alla.

Rudolfo Påminn oss inte om det.

Alvaro Det är berget. Doktorn och Pedro och Mario skall åtgärda dassigheten.

Rudolfo Det är bara att hoppas att de skall lyckas innan det är för sent.

Umberto Ja, det enda som kan rädda oss är den stora kloakrensaren.

Ruben Som befriar oss från likberoendet.

Alvaro Tänk att kärleken till livet skulle bli helt avhängig ett visst beroende av lik.

Umberto Ja, det är liksom befängt.

Ruben Jag tror Mario kommer tillbaka.

Umberto Varför skulle han komma tillbaka? Som gengångare och vålnad, eftersom du tycks se honom?

Ruben Jag känner det på mig.

Rudolfo Här kommer han.

(Mario kommer in.)

Alvaro Hej, Mario. Varför kommer du tillbaka?

Mario Pedro och Adolfo tyckte det var bäst så. Jag stod inte ut uppe på berget, så de övertog min proviant och skickade mig tillbaka. Ärligt talat är jag glad åt det. De klarar det bättre på tu man hand.

Rudolfo Kom ni upp på berget?

Mario Pedro tog sig upp. Han fick oss att komma efter.

alla Vad fanns på andra sidan?

Mario Berg, berg och åter berg. Bara vita toppar över allt. En oändlig öken av förbjudande vinterberg, alla täckta av is. Det kunde inte bli mera gastkramande. Så jag åkte kana hela vägen ner igen.

Rudolfo Men Pedro och Adolfo fortsatte?

Mario Ja, de fortsatte. De trodde det kunde finnas en dal där borta någonstans.

Umberto Då ser vi aldrig dem mera. De har gått bort sig i de utopiska bergen, som dess värre visade sig vara alltför verkliga och oändliga.

Ruben Tvärtom, de kommer tillbaka.

Umberto Hur kan du vara så odrägligt självsäker när allting med större säkerhet bara hela tiden slår fast att det måste vara slut med oss alla och att ödet bara kan fortsätta hålla oss vid liv bara för att njuta av att plåga oss, som något omänskligt diktatormonster torterar ihjäl sina offer så långsamt och plågsamt som möjligt medan hans enda njutning i livet är att deras plåga fortsätter så länge som möjligt?

Ruben Jag vet vad jag talar om. Det vet inte du.

Rudolfo Hur stora är deras chanser, Mario?

Mario Det tog tre dagar för oss att komma upp för berget. Det kan inte vara mer än drygt 4000 meter. Pedro gick först hela tiden medan Adolfo hela tiden klagade på sin dysenteri.

Alvaro Har han dysenteri?

Umberto Som Napoleon vid Waterloo.

Mario Men Pedro tog Adolfos ryggsäck och bar båda. Då kunde inte Adolfo klaga men måste hänga med. På andra sidan åkte de väl kana ner hela vägen liksom jag åt motsatt håll hit till er. De ville det båda. Jag bara lydde.

Umberto Okej. Du är oskyldig.

Rudolfo Under tiden kan vi inte annat än sitta här och vänta. Vad tror du, Ruben?

Ruben De klarar sig. De har kommit över berget. Det var det enda svåra. Resten blir enkelt. Allt de behöver göra är att hitta en enda levande människa på andra sidan, och det att vi klarat oss så här långt blir en världssensation.

Umberto På andra sidan om verkligheten?

Ruben Nej, på andra sidan om bergen. I Allendes Chile.

Alvaro Du menar att vi är i Perùns Argentina?

Ruben Det är en viss skillnad.

Jorge Lyssna, pojkar! Jag har äntligen fått i gång radion igen!

en radioröst "Alla vidare försök att med flyg finna resterna av de fyrtiofyra resenärerna med F227 Fairchild som störtade i Anderna fredag den 13 oktober har tills vidare inställts till följd av tekniska problem."

Rudolfo De söker efter oss som döda.

Alvaro De tar för givet att ingen kan ha överlevt efter två månader.

Ruben De kommer att få ändra mening.

Rudolfo Tror ni de hittar oss först eller att Pedro och Adolfo blir de som räddar oss?

Ruben Jag håller på Pedro och Adolfo.

Jorge Det är våra familjer som driver på fortsatt sökningsarbete efter oss. De vägrar uppge oss som döda.

Alvaro Heja familjerna!

Umberto Medan myndigheterna är värdelösa som vanligt. Allt de gjort är att flyga över oss för syns skull.

Rudolfo De måste flyga på för hög höjd för bergens skull. De kan omöjligt se oss från så hög höjd.

Umberto Det är det jag menar. De flyger bara för att låtsas söka efter oss.

Alvaro Under tiden går dagarna och fler av oss dör.

Umberto Tålmod med tiden? Den struntar i oss. Alla dör vi med tiden, och det struntar den fullständigt i. Den bara fortsätter att gå, och ingenting kan stoppa den.

Ruben Den finns inte i den andra dimensionen.

Umberto Äntligen är du tillbaka där igen! Är inte tiden den fjärde dimensionen?

Ruben Precis, det är den fjärde fysiska dimensionen, men på andra sidan finns inga dimensioner, bara den andliga självklarheten och klarsyntheten.

Umberto Du är mera trösterik än en präst, men vi är inte där ännu.

Ruben Den andra sidan finns alltid till hands när vi behöver den, men i självtillräcklighetens värld behöver vi den inte, tror vi, förrän vi trillar dit och råkar i klammer. Vår situation är ett praktexempel därvidlag.

Umberto Tack för upplysningen.

Jorge Är det vulkanen som börjar mullra igen?

Umberto Den mullrar alltid. Vi slipper aldrig den och liken och lavinerna och de ständigt nedrullande klippblocken...

Mario Nej, det här är något annat.

Rudolfo Det är i varje fall inget flygplan.

Umberto Vi har suttit här i tio dagar nu och väntat på något resultat av Pedros och Adolfos hjältedater, men ingenting har hänt. De måste ha gett sig på ännu högre berg av rena entusiasmen och blivit där infrusna i något isberg som aldrig kommer att komma upp i tö...

Jorge Lyssna!

radiorösten "Två män har påträffats i en avlägsen del av Anderna som påstår sig vara överlevande från Fairchild F227 som försvann i Anderna för 70 dagar sedan. De tros vara skojare eller banditer, men uppgifterna väntar på bekräftelse..."

Alvaro Skojare och banditer! Hela världen driver med oss!

Rudolfo Det är inget skämt! Se!

(Det ankommande bullret har kommit närmare och når nu full styrka.)

Ruben Det är ingen ny lavin! Det är helikoptrar!

Mario Räddningen!

Jorge De klarade det!

Umberto Vi lever! Vi lever! Vi lever!

(Alla rusar ut för att entusiastiskt och glädjetjutande hälsa helikoptrarna.)

När de landat blir det ett enda stort pusskalas mellan de överlevande, Pedro och Adolfo och helikopterpersonalen.)

Umberto (över alla andra) Vi lever! Vi lever! Vi lever!

Slut.

(Darjeeling 20.11-Dharamsala 27.11.2009)

Efterskrift

Dramatiseringen bygger på den mycket noggranna dokumentärskildringen av Piers Paul Read ("*Alive!*" 1974), som vinnlagt sig om att inte utesluta en enda detalj; filmen som gjordes 20 år senare med framför allt en mycket realistisk skildring av själva kraschförloppet med Ethan Hawke som Nando, och de överlevandes egen dokumentärfilm 15 år senare 2006. Av hänsyn till det faktum att ett antal av dessa överlevande alltså är fullt verksamma har alla namn i dramat fingerats, och det finns endast lösa associationsmöjligheter till vissa av de verkliga aktörerna, med ett enda undantag: Lilianas namn har jag inte kunnat undvara, då hennes gestalt i någon mån utgjorde själva hjärtpunkten av tragedin.

Undertecknad har själv åtminstone tre gånger suttit insnöad och isolerad i bergen, bland annat i Tibet öster om Manasarovar och vid ett pass på närmare 5000 meter (Baralacha La i Ladakh/Lahaul), så han är väl bekant med den speciella stämning och intimitet som kan uppstå i sådana situationer.